



ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Ο ΑΓΙΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ

Νεανική Περιοδική Έκδοση. Αριθ. φύλλου 147, Έτος 14ο, Νοέμβριος - Δεκέμβριος 2008

Το «νυν» και το «θα»

Δύο χρονικοί προσδιορισμοί που σχετίζονται με τη ζωή μας και με κάθε ανθρώπινο έργο πνευματικό ή υλικό που θεμελιώνεται με σκοπό να εξελιχθεί προς την τελειότητα, προς όφελος του προσώπου ή συνόλου προσώπων.

Μεγάλη είναι η σημασία και η σοβαρότητα που συγκεντρώνει επάνω του ο παρών καιρός. Το «σήμερα», το «νυν», το «τώρα», όπου εξελίσσονται ανθρώπινες προσπάθειες, καταστρώνονται σχέδια, θεμελιώνονται έργα, παίρνονται αποφάσεις, συνεχίζονται δραστηριότητες, σπέρνονται και καλλιεργούνται σπέρματα κάθε έμβιας σποράς, πνευματικής ή υλικής, που θα ανταποκριθεί στην πρόκληση της ζωής και θα δώσει την εικόνα του σήμερα και συν Θεώ την οντότητα της Δημιουργίας.

Γεννιέται, αναπτύσσεται και αγωνίζεται ο άνθρωπος, για να επιτελέσει τον πανάκριβο προορισμό του εκλαμπρύνοντας το καθ' εικόνα του διά του καθ' ομοίωσιν!

«*Νῦν καιρὸς εὐπροσδεκτός, ἰδοὺ νῦν ἡμέρα σωτηρίας*» λέει ο Απόστολος Παῦλος (Β' Κορ. στ' 2) τονίζοντας την κορυφαία σημασία που έχει για την ζωή του ανθρώπου το «τώρα», το «σήμερα», το «νυν», που εν πολλοίς εμείς, οι διαθέτοντες πλούτο επιπολαιότητας, άνθρωποι, κατασπαταλάμε της πολύτιμης ευκαιρίας την πρόκληση.

(Συνέχεια στη σελ. 2)

ΑΓ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ «ΕΙΣ ΤΑ ΘΕΟΦΑΝΙΑ ΔΗΛΑΔΗ ΤΗΝ ΓΕΝΝΗΣΙΝ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ»

Ο Χριστός γεννάται, ας τον δοξάσετε· ο Χριστός έρχεται από τους ουρανοί, ας τον προϋπαντήσετε· ο Χριστός ευρίσκεται επί της γης, ας υψωθήτε. «Δοξολογήσατε τον Κύριον, όλη η γη», και δια να τα είπω και τα δύο με μία λέξιν, ας ευφρανθούν οι ουρανοί και ας νιώση αγαλλίασιν η γη δια τον ουράνιον ο οποίος έγινε επίγειος. Ο Χριστός εσαρκώθη, νιώσατε αγαλλίασιν από χαρά και τρόμον. Από τρόμον εξ αιτίας της αμαρτίας· από χαράν εξ αιτίας της ελπίδος. Ο Χριστός εγεννήθη από την Παρθένον. Γυναίκες, παραμένετε παρθένοι για να γίνετε μητέρες του Χριστού. Ποιος δεν αποδίδει λατρείαν εις εκείνον ο οποίος προϋπήρχεν απ' αρχής; Ποιος δεν δοξολογεί εκείνον ο οποίος ενεφανίσθη τώρα τελευταία;

Πάλιν διαλύεται το σκοτάδι, πάλιν εμφανίζεται το φώς. Πάλιν η Αίγυπτος τιμωρείται με σκότος, πάλιν ο ισραηλιτικός λαός φωτίζεται με στήλην πυρός. Ο λαός ο οποίος κάθεται εις το σκότος ας ίδη το λαμπρόν φως της κατανοήσεως των θείων μυστηρίων. «Τα παλιά έχουν περάσει· ἰδοὺ τα πάντα έχουν γίνει νέα». Το γράμμα υποχωρεί και το πνεῦμα αναδεικνύεται. Αι σκιαί απομακρύνονται και έρχεται εις την θέσιν των η αλήθεια.

(Συνέχεια στη σελ. 4)



Πορίσματα συζήτησεως τῆς 16ης Νοεμβρίου 2008 περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνορίας ὡς πόλεως Χριστοῦ

(Αναδημοσιεύουμε από την εφημερίδα «*Επάλλξεις*» της 1/12/08, αριθ. φύλλου 570)

Οί συμμετέχοντες στή συζήτηση περὶ τῆς οὐσίας και τοῦ ἔργου τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνορίας, πού ἔλαβε χώρα στην Αθήνα, σήμερα 16η Νοεμβρίου 2008, μετά από τις εισηγήσεις, τις παρεμβάσεις και τις προτάσεις καταλήξαμε στα παρακάτω πορίσματα:

Α) Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἐνορία ὡς σῶμα τοῦ ζῶντος Χριστοῦ εἶναι ἡ διαρκῆς και ἀδιάλειπτος βίωση ἐν χώρῳ τῆς πίστεως, ζωῆς και πολιτείας τοῦ Χριστοῦ, με σκοπὸ τὴν καλλιέργεια τοῦ "καθ' εἰκόνα" και τὴν ἐπίτευξη τοῦ "καθ' ὁμοίωσιν" ὅλων τῶν ἀνθρώπων και μάλιστα τῶν πιστῶν.

Β) Ὡς πόλη Χριστοῦ ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἐνορία εἶχε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ πάμπολλες λειτουργίες και πάμπολλες διακονίες πρὸς ἐπιτέλεση τοῦ πνευματικοῦ, μορφωτικοῦ και κοινωνικοῦ τῆς ἔργου, ὅπως αὐτὲς καταγράφονται στα συγγράμματα τῶν Πατέρων και διαλαμβάνονται ἐν περιλήψει στὴν Α'

ἐπιστολὴ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πρὸς Κορινθίους κεφ. ΙΒ', 28. "Και οὐς μὲν ἔθετο ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ πρῶτον ἀποστόλους, δεύτερον προφήτας, τρίτον διδασκάλους, ἔπειτα δυνάμεις, εἶτα χαρίσματα ἰαμάτων, ἀντιλήψεις, κυβερνήσεις, γένη γλωσσῶν". Ἔτσι πορευτήκε ἡ Ἐκκλησία διὰ μέσου τῶν αἰῶνων, γι' αὐτὸ ἦταν πάντοτε κιβωτὸς σωτηρίας, ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας και "πόλις ἐπάνω ὄρους κειμένη" πρὸς φωτισμὸ τοῦ κόσμου.

Γ) Μὲ τὴν ἐπέλαση ὁμως ξένων ἰδεολογιῶν και ἀντιχριστιανικῶν τρόπων ζωῆς και πολιτείας και με τὴν

(Συνέχεια στη σελ. 4)

Το «νυν» και το «θα»

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

Λέγοντας τα παραπάνω σκοπός μας δεν είναι να θυμίσουμε τα περί αμελείας μας, επιπολαιότητός μας και αδιαφορίας μας στα πνευματικά, που έχουν λεχθεί και λέγονται εκ περισσού από τους άμβωνες, για να μας συνειτίσουν, από έτη και έτη. Άλλο νόημα προσπαθούμε να εκφράσουμε λέγοντας ότι, εάν ο Λόγος της Αληθείας τιμά, δίνοντάς του μεγάλη σημασία, το «τώρα», το «νυν» κτλ., άρα θα πρέπει και να συμπαρίσταται ιδιαίτερα στον άνθρωπο που αγωνίζεται στο παρόν, που βάλλεται και ταλαιπωρείται από την αδικία στο «τώρα», που καταδυναστεύεται, που περιθωριοποιείται περιφρονούμενος και αφ' υψηλού ασημαντοθεωρούμενος. Θα πρέπει λοιπόν να εννοήσουμε πως έχει ιδιαίτερος τον Παντοδύναμο Χριστό στο πλευρό του και στο «τώρα», στο «νυν» και όχι ότι μόνο στο απώτερο μέλλον της μελλούσης κρίσεως έχει στραμμένη την προσοχή του, διότι, όπως είναι γνωστό, τα παρόντα θα κρίνουν τα έσοχα.

Εφόσον λοιπόν δέεται η Εκκλησία κατά την «Μεγάλη Είσοδο» της Θείας Λειτουργίας, διά του ιερέως εξερχομένου του Ιερού, φέροντος υψωμένα τα Τίμα Δώρα και ηχηρά ευχόμενος: «Πάντων ἡμῶν μνησθεῖν Κύριος ὁ Θεὸς ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ πάντοτε νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων», αυτό σημαίνει ότι η Θεία Λατρεία δεν επικαλείται μάταια την βοήθεια του Θεού, που ασκεί κάθε του δυναμική και στοργική συμπαράσταση, εφ' όσον υπάρχει ζήτηση εκ μέρους των ανθρώπων. Αγώνας και δίψα για πνευματικότητα, μόρφωση και κοινωνική δικαιοσύνη. «Δὸς ἡμῖν βοήθειαν ἐκ θλίψεως καὶ ματαία σωτηρία ἀνθρώπου» (Ψαλ. 59, 13). Με ποιητικό τρόπο ο Προφητάναξ Δαυὶδ μας λέει ότι: αν έχουμε σε κάθε μας ταλαιπωρία, πειρασμό και θλίψη την Θεία συμπαράσταση, περιττεύει η σωτηρία μας διότι ήδη θα έχουμε σωθεί.

Βοηθάει ο Θεός σε καθημερινή βάση τον άνθρωπο κατά την Ορθοδοξία και ζει μαζί του την καθημερινότητά!

Ευτυχής όποιος αντιλαμβάνεται αυτή την πραγματικότητα και αναγνωρίζει διά της πίστεως τις ζωογόνες πνευματικές νύξεις που δέχεται από τον Ευεργέτη του, μη κρύπτων της νοημοσύνης το τάλαντον μέσα στη γη (Φιλοκαλία Θεοφόρων Πατέρων). Ωραιότατο παράδειγμα αυτής της περίπτωσης μας δίνει ο μαθητής της αγάπης Ιωάννης, ενθουσιωδώς αναφωνών προς τους συμμαθητές του «ὁ Κύριός ἐστι» (Ιωαν. κα' 7) επισημαί-

νοντας την αιφνίδια, θαυμαστή και παρήγορο παρουσία Του προς αγαλλίαση των μαθητών Του.

Πλήθος από παρόμοιες εμπειρίες ομολογούν τα νέφη των Αγίων μας αλλά και απλουστερών ανθρώπων που ζουν την καθημερινότητα παρέα με την ελπίδα και την θαλπωρή της Αλήθειας. Υπερβαίνουν δυσχερείς περιστάσεις και αδιέξοδα, μας ενθαρρύνουν και μας συγκινούν με ζωντανές αναφορές και διηγήσεις που οπλίζουν με σθένος τα επόμενα βήματά μας, ώστε με αισιοδοξία να τα ξανοίγουμε στο μέλλον.

Πέρα από τα θαυμαστά ιστορικά γεγονότα των χρόνων ενανθρώπισης του Χριστού, τα όσα σημεία και θαυμάσια, μεγαλύτερα και μικρότερα εξακολουθούν να συμβαίνουν και σήμερα μεταξύ των ανθρώπων της πίστεως αποτελούν **εγγύηση** για το μέλλον, στεριώνοντας ένα ακλόνητο **θα** για τους χρόνους τους επερχομένους που οπωσδήποτε θα πραγματοποιηθεί. «καὶ πάντα ὅσα ἐὰν αἰτήσητε ἐν τῇ προσευχῇ πιστεύοντες λήψετε» (Ματθ. κα' 22). Εγγυημένη η επιτυχία του μέλλοντος διά της πίστεως εις τον λόγον Χριστού. Στο κάθε **θα** δεν μπορεί να πιστέψει κανείς όταν δεν έχει τις ανάλογες εγγυήσεις, εκτός αν είναι αφελής.

«Φάγετε ἀπὸ τοῦ καρποῦ τοῦ ἀπαγορευμένου δένδρου», εἶπε ὁ ὄφις εἰς τοὺς πρωτοπλάστους «καὶ ἔσσετε ὡς θεοί» (Γεν. γ' 5). **Θα γίνετε!** Με ποιες εγγυήσεις έφαγαν ο Αδάμ και η Εύα τον απαγορευμένο καρπό, ώστε να περιμένουν με σιγουριά ν' ακολουθήσει παντοδύναμη η υπόλοιπη ζωή τους; Κόλαση και δυστυχία ακολούθησε και κόλαση και δυστυχία ακολούθησε η ζωή μας μέχρι σήμερα, όταν ανακυκλώνεται αυτή η ιστορία με την ευπιστία μας και την αφελεία μας.

Πλημύρα από ανεύθυνα και χωρίς εγγυήσεις αποπροσανατολιστικά **θα, θα, θα**, χαρακτηρίζουν την εποχή μας και ανοίγουν κοινωνικά χάσματα και θανάσιμες περιπέτειες. Και δεν έχουμε την απαιτούμενη φρόνηση να τα υποβάλουμε σε έλεγχο και δοκιμασία, αλλά τα καταπίνουμε ανεξέλεγκτα σαν φαρμακευτικά χάπια αγνώστου προελεύσεως και χωρίς νερό! «Πάντα δὲ δοκιμάζετε τὸ καλὸν κατέχετε» (Α' Θεσ. ε' 21). Θέτουμε υπό δοκιμή την κάθε μας σοβαρή απόφαση, γνώμη και δρόμο που ακολουθούμε και εφ' όσον οδηγεί σε αποτελέσματα αγαθά δείχνουμε εμπιστοσύνη.

Σήμερα όμως εμείς, τι περιμένουμε, όταν επιμόνα πιστεύουμε ότι θα μαζέψουμε από «ἀκανθῶν σταφυλὴν ἢ ἀπὸ τριβόλων σῦκα»; (Ματθ. ζ' 16). Πῶς ένας ολόκληρος λαός, μόλις

Αποχαιρετισμός στον Κύπριο φίλο μας και εν Χριστῷ Αδελφὸ Κλεάνθη Ραυτόπουλο

Δεν μπορώ αξέχαστε
να μην σε χαιρετήσω
ὅσο κι αν βρίσκεσαι μακριά
το χέρι να σου σφιζώ.

Η απόσταση για τις ψυχές
ποτέ δεν εἶν' μεγάλη
Κλεάνθη μας αγαπητέ
θε να βρεθούμε πάλι.

Απ' την Ελλάδα σε τιμούν
οι φίλοι κι οι αδελφοί σου
καλόκαρδε, καλόψυχε
γύρε, γλυκοκοιμήσου.

Αιωνία σου η μνήμη
αγαπητέ μας Κλεάνθη.



150 χρόνια λευτερωμένοι, με πολύ αίμα από την τουρκική τυραννία, εγκαταλείπουμε το παρόν στους όνυχες μιας χούφτας πουλημένων προπαγανδιστών και οδηγούμεθα σαν πρόβατα εις την σφαγή, σε ένα αποπροσανατολισμένο μέλλον;

Πῶς οι πατέρες μας αφήφισαν τα γιαταγάνια των τυράννων, για να μας λευτερώσουν κι εμείς δεν μπορούμε να λευτερώσουμε τα πόδια μας που μπερδεύονται ανάμεσα σε κάποιες νεοεποχικές κλωστές και αδυνατούν να βηματίσουν, μήπως και γίνουμε ρατσιστές και απολίτιστοι και καταπατητές των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και δεν προχωρήσει η χώρα μας στα ευροθηλυκουνήματα του μεγάλου μας εκσυγχρονισμού και μετραρρύθμισης.

Αρκετά αποθρασύνθηκε το καθεστώς της πλάνης και είναι ίσως καιρός **τώρα**, που οι έχοντες και κατέχοντες τους «θησαυρούς» της γης ανησυχούν και συσκέπτονται για την ταλαντευόμενη μελλοντική «χαρά» τους, να αρχίσουμε να «χαιρόμαστε» εμείς. Ας ξεπελεύσουμε λίγο από την αιωνιότητα και ας ιδούμε τι συμβαίνει στην καθημερινότητα. Και στο παρόν ο Θεός υπάρχει!

Γ. Σ. Γκεζερλής



Ο ΑΓΙΟΘΑΛΑΣΣΙΤΗΣ ΒΙΓΛΑΤΟΡΑΣ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΩΝ

*«Στην πλώρη κάθεται ο Χριστός,
στη μέση η Παναγία
και πίσω στο τιμόνι του
κάθεται ο Άη Νικόλαος»*

Έτσι εικονογραφείται σε ένα νησιώτικο τραγούδι σαν οδηγός των ναυτιλλομένων οιακοστροφός των πλοίων, προστάτης των θαλασσινών και των ξενιτεμένων, ο Άγιος του Ελληνισμού της Διασποράς και συμπαραστάτης των θλιμμένων, αυτών που ζητούν προστασία από τις τρικυμίες της ζωής. Ο Αγιοθαλασσίτης είναι «άγκυρα των θαλασσοδαρμένων» και ναυαγών της ζωής.



Ολόκληρη η ζωή του ήταν ζωή θυσιαστικής προσφοράς. Τιμήθηκε ως ασκητής της αρετής και κήρυκας της αληθείας. Υπήρξε κανόνας πίστεως και εικόνα πραότητας. Λατρεύεται από τους θαλασσινούς αλλά του έχουν ιδιαίτερο σεβασμό και στεριανοί που ζητούσαν την βοήθεια του στα χρόνια της Τουρκοκρατίας. Έτσι έρχεται βοηθός σε στεριές και θάλασσες. «Μέγας αντιλήπτωρ τοις εν τη γη και τοις πλέουσιν» που αντιστοιχεί με το νεοελληνικό «του Αγίου Νικολάου που είν' της γης και του πελάου». Δεν υπάρχει πλεούμενο μικρό ή μεγάλο, που να μην υπάρχει μια εικόνα του θαλασσάρχη, στη πιο τιμητική θέση, στη γέφυρα, στο θάλαμο του Κυβερνήτη του πλοίου αλλά και στις καμπίνες των ναυτικών, φυλαχτό από τους δικούς τους. Ο Άγιος Νικόλαος είναι προστάτης των θαλασσινών αντικαταστήσας τον Ποσειδώνα και τους Διοσκούρους. Τον ευεργετικό ρόλο των αρχαίων θεοτήτων της θάλασσας αναλαμβάνει στην αρχή ο Άγιος Φωκάς από τη Σινώπη του Πόντου, που παρέλαβε την εξουσία από τον αγαθό Πρωτέα των αρχαίων και από τους «σωτήρας» Διοσκούρους, ειδικούς προστάτες των κινδυνευόντων στη θάλασσα.

Αγιοθαλασσίτη ονόμασα τον Άγιο Νικόλαο, όπως τον ονομάζουν στην Πάρο, σε μια εκκλησία κοντά στην παραλία. Επίσης θαλασσίτης ονομάζεται και το εκκλησάκι του Αγίου Νικολάου στο ακρωτήριο της Σαντορίνης, Πολλά προσωνύμια του προσάπτουν σε διάφορα εκκλησάκια και χαρακτη-

ριστικά αναφέρω: τον Άη Νικόλα τον Οβροδέχτη και της Καδένας στη Μύκονο, τον Άγιο Νικόλα τον Στρεϊδά στη Μονή Σταυρονικήτα του Αγίου Όρους, τον Άγιο Νικόλα τον κλέφτη στην Κολοκυνθού (Ακαδημία Πλάτωνος), και στο σταθμό Πελοποννήσου τον Άγιο Νικόλα τον Χωστό, Ενώ στο Ημεροβίγλι της Σαντορίνης υπάρχει εικόνα του Αγίου Νικολάου... «του Μαχαιρομένου σε τρεις μεριές»! Επίσης στην Ζάκυνθο υπάρχει ναός του Αγίου Νικολάου του Περαστού. Γιατί από εκεί πέρασαν τα λείψανα του Αγίου κατά την ανακομιδή των λειψάνων από τα Μύρα Λυκίας στο Μπάρι της Ιταλίας (τον Μάιο του 1087). Γεννήθηκε γύρω στα 250 μ.Χ. στα Πάταρα Λυκίας από ευσεβείς γεννήτορες, τον Ευσέβιο και την Μόνα, διετέλεσε Αρχιεπίσκοπος στα Μύρα και κοιμήθηκε στις 6 Δεκεμβρίου 330 μ.Χ.

Ο Άγιος Νικόλαος δεν ήταν ναυτικός κι όμως το ριζικό του, ταξιδεύοντας με αιγυπτιακό πλοίο από την παραλιακή Ανδριάκη για την Χάιφα προς τους Αγίους Τόπους, τον κατέστησε προστάτη των ναυτικών, καθότι τους έσωσε από βέβαιο πνιγμό. Και όπως αναφέρεται στο «Συναξάρι» ο Άγιος έσωσε το ναυτόπουλο που έπεσε από το άλμπουρο, όταν ανέβηκε για να κουμαντάρει τα ξάρτια.

Η σωτηρία του πλοίου εκείνου που έγινε με θαυμαστή παρέμβαση του θαυματουργού Αγίου Νικολάου υπήρξε το «αρχικό λατρευτικό πρότυπο» που συνδέθηκε από την εποχή που ζούσε με θαύματα που έχουν σχέση με τους θαλασσινούς και τα ναυτικά έργα. Εξαπλώθηκε στο ναυτικό θέμα των Κιβυρραιωτών που υπαγόταν και η Λυκία για να επεκταθεί σ' ολόκληρο το Βυζαντινό Ναυτικό κι από κει σ' ολόκληρη την Αυτοκρατορία.

Ο Άγιος Νικόλαος αναγνωρίστηκε και «εθαυμαστώθη» δια μέσου των αιώνων σε Ανατολή και Δύση. Έχει μια θαυμαστή διαχρονική επιβίωση στη θάλασσα και στη στεριά και χαρακτηρίστηκε από τον σεβασμιότατο Μητροπολίτη Μύρων και τώρα Εφέσου Χρυσόστομος Άγιος της Οικουμένης, παραδεκτός και αγαπητός από Ανατολή και Δύση».

Ο Άγιος Νικόλαος καθιερώθηκε το 1901 επίσημα ως προστάτης του Πολεμικού Ναυτικού. Τιμάται και εορτάζεται στις 6 Δεκεμβρίου. Αυτήν την ημέρα οι ναυτικοί τιμούν τον προστάτη τους, τον Άγιο των θαλασσών, τον Αγιοθαλασσίτη.

Επίσης, αυτήν την ημέρα γιορτάζονται από το πολεμικό ναυτικό και οι

Φοβερή επιδημία βρήκε την οικονομία

Σ κέφτονται οι σοφοί της γης και στο κενό κοιτάζουν μάχουν να βρουν διέξοδο και βαριαναστενάζουν.

Που να 'βρουν κλείθρα-μάνταλα τις Τράπεζες να σώσουν κι απ' την αιφνίδια απειλή να τις κλειδαμπαρώσουν.

Ξύνουνε τις φαλάκρες τους στύβουνε το μυαλό τους και τελικά βρίσκουνε φως στον προβληματισμό τους.

Τα ρήγματα στα ύφαλα που χάσκουνε μεγάλα θα τα μπαζώσουν με ευρώ να μην περνάει στάλα.

Μόνο που το φιλότιμο πρέπει να πρυτανεύσει κι από τα ύψη, χαμηλά το βλέμμα του να πέσει.

Τα σαρκοβόρα ευγενικά θα πρέπει να φερθούνε μετά από τον κίνδυνο όταν θα βολευτούνε.

Όλα θα γίνουν κατ' ευχήν θα νοικοκυρευτούνε μόνο που περισσότεροι στο δρόμο θα βρεθούνε.

Δεν παίζει ρόλο οι πολλοί κι οι λίγοι αν πονούνε φτάνει να μείνουν δείγματα που θα εσημερούνε...

ο Παράλογος

ένδοξες ναυμαχίες της Έλλης (3-12-1912) και της Λήμνου (5-1-1913).

Αυτός ο πανηγυρισμός γίνεται και στα νησιά, που είναι κατεξοχήν προστάτης των ναυτικών αλλά και αυτών που ζητούν την προστασία Του από τις τρικυμίες της ζωής.

Ο Άγιος Νικόλαος, ο θαυματουργός, αποτελεί ελπίδα και δυναμικό προσκλητήριο για τον σημερινό άνθρωπο της καταναλωτικής κοινωνίας.

Παραμένει μια ελπιδοφόρα προστατευτική δύναμη και είναι φύλακας στον κάθε ναυτιλλόμενο, στο κάθε ξενιτεμένο, στον κάθε αδικημένο. Στυλώνει τον γονατισμένο άνθρωπο ανοίγοντας παράθυρο ελπίδας στις ώρες φουρτούνας της θάλασσας και της ζωής.

Ν. Ι. Κωστάρας



ΑΓ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

Ο τύπος του Μελχισεδέκ εκπληρώνεται. Ο αμήτωρ γίνεται απάτωρ. Ήτο αμήτωρ προηγουμένως και τώρα γίνεται απάρωρ. Οι φυσικοί νόμοι καταλύονται. Ο ουράνιος κόσμος πρέπει να συμπληρωθεί. Ο Χριστός προστάζει ας μην αντιστεκόμαστε. «Όλοι οι λαοί ας χειροκροτήσετε» επειδή εγεννήθη εις ημάς παιδίον, μας εδόθη υιός, εις τους ώμους του οποίου εβρίσκεται η εξουσία (διότι εξυψώνεται μαζί με τον σταυρόν) και ο οποίος ονομάζεται αγγελιοφόρος μεγάλης θελήσεως (της θελήσεως του Πατρός). Ο Ιωάννης ας βροντοφωνήσῃ: «ετοιμάσατε τον δρόμον του Κυρίου»! Και εγώ θα διαλαλήσω την σημασίαν της ημέρας: Ο άσαρκος παίρνει σάρκα. Ο Λόγος ενώνεται με την ύλην. Ο άορατος γίνεται ορατός. Εκείνος τον οποίο δεν ημπορούσε να εγγίση κανείς, ημπορεί να ψηλαφηθή. Ο άχρονος αποκτά αρχήν. Ο Υιός του Θεού γίνεται Υιός ανθρώπου, «ο Ιησούς Χριστός, ο οποίος ήτο χθες, είναι σήμερον και θα παραμείνει ο ίδιος εις τους αιώνας». Οι Ιουδαίοι ας σκανδαλίζονται. Οι Έλληνες ας ειρωνεύονται και οι αιρετικοί ας κουράζονται με τας φλυαρίας των. Θα τον πιστεύσουν, όταν θα τον ιδούν να ανέρχεται εις τον ουρανόν. Και αν όχι τότε, οπωσδήποτε όταν θα τον ιδούν να έρχεται από τους ουρανοὺς και να κάθεται ως κριτής.

Αυτά όμως αργότερα. Σήμερα η πανήγυρις είναι τα Θεοφάνεια, δηλαδή η Γέννησις. Διότι λέγονται και τα δύο, επειδή δι' ένα και το αυτό πράγμα υπάρχουν δύο ονόματα. Διότι ο Θεός εφανέρωθη εις του ανθρώπους διά της γεννήσεως. Και υπήρχε μεν πριν, και υπήρχε πάντοτε, προερχόμενος από τον πάντοτε υπάρχοντα, πάνω από κάθε αιτίαν και λογικήν (επειδή δεν υπήρχε λόγος ανώτερος από τον Λόγον), αλλά μετά έλαβε σώμα προς χάριν μας, δια να μας χαρίσει την ευτυχή ύπαρξιν, εκείνος ο οποίος μας έδωσε την ύπαρξιν ή καλύτερα, δια να μας επαναφέρει με την σάρκωσίν του εις την ευτυχή ύπαρξιν από την οποία είχαμε απομακρυνθεί εξ αιτίας της κακίας μας. Και εις μεν την εμφάνισιν δίδεται το όνομα Θεοφάνεια, εις δε την γέννησιν, Γενέθλια.

Αυτό είναι δι' ημάς το νόημα της πανηγύρεως και αυτό εορτάζομεν σήμερα: Τον ερχομό του Θεού προς τους ανθρώπους, διά να έλθωμεν να κατοικήσωμεν κοντά εις τον Θεόν, ή δια να επανέλθωμεν (διότι έτσι νομίζω ότι εί

Αιφνίδιος ο θάνατος του Ρώσου Πατριάρχη

Την 10^η Δεκεμβρίου εκηδεύθη ο αποθανών αιφνιδίως Πατριάρχης της Ρωσίας Αλέξιος, του οποίου ο θάνατος εξέπληξε ορισμένους των ημετέρων ιεραρχών που τον είχαν συναναστραφεί μόλις τις προηγούμενες μέρες.

Το γεγονός ελύπησε και άφησε αναπάντητα ερωτήματα και απορίες σε κύκλους σοβαρών θρησκευομένων προσώπων, διότι ο εκλιπών είχε τηρήσει σθεναρά αποκρουστική στάση έναντι των προκλήσεων του Παπισμού, σε αντίθεση με τις δικές μας «μεγαλόψυχες» εγκαρδιότητες.

Ελπίζουμε ο διάδοχός του με το ίδιο σθένος να υπερασπισθεί την Ορθόδοξη Παράδοση έναντι των επίμονων επιβουλών εποχικών πολιορκητών, ελέγχοντας με τη στάση του και την δική μας ανευθυνότητα.

να σωστότερον να ειπωθή), διά να ενδυθώμεν τον νέον άνθρωπον, αφού εγκαταλείψωμεν τον παλαιόν. Και όπως έχομεν αποθάνει μαζί με τον Αδάμ, έτσι ας ζήσωμεν μαζί με τον Χριστόν, ας γεννηθώμεν μαζί του, ας συσταυρωθώμεν και ας ταφώμεν μαζί του, διά ν' αναστηθώμεν με την αναστασίον του. Διότι πρέπει να υπομείνω την αντίστροφον πορείαν, η οποία οδηγεί εις το αγαθόν. Και όπως από τα πιο ευχάριστα ήλθαν τα δυσάρεστα, έτσι και από τα δυσάρεστα να επανέλθουν τα πιο ευχάριστα. «Διότι εκεί που ηυξήθη σημαντικά η αμαρτία, εκεί εδόθη πλουσιοπάροχα και η χάρις». Και αν η γεύσις επέφερε την καταδίκην, δεν εδικαίωσε, πολύ περισσότερο το πάθος του Χριστού;

Ας εορτάζομεν επομένως όχι με δημοσίας πανηγύρεις, αλλά κατά τρόπον θεϊκόν. Όχι κατά τρόπον κοσμικόν, αλλά κατά τρόπον υπερκόσμιον. Όχι τα ιδικά μας αλλά πολύ περισσότερον τα του Κυρίου. Όχι τα σχετικά με την ασθένειαν, αλλά τα σχετικά με την θεραπείαν. Όχι της δημιουργίας αλλά τα της αναδημιουργίας.

(Γρ. Θεολόγον Έργα, Λόγος ΑΗ'.
Πατερικές εκδόσεις Γρηγ. ο Παλαμάς)

Υπεύθυνος ύλης φυλλαδίου
Γεώργιος Σ. Γκεζερλής
Διεύθ: Σκρα 2 Μαρούσι, Τ.Κ.: 15124,
Τηλ: 210 6195766, vgezer@cc.uoa.gr

Στείλτε μας το email σας, για να σας αποστέλλεται το φυλλάδιο ηλεκτρονικά.

Το φυλλάδιο φιλοξενείται στην ιστοσελίδα www.pigizois.gr

Πορίσματα συζητήσεως τῆς 16ης Νοεμβρίου 2008 περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνορίας ὡς πόλεως Χριστοῦ

(Συνέχεια από την σελ. 1)

κατάργηση τῶν ἑλληνοορθόδοξων κοινοτήτων και τὴν ὑποταγὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως στὸν κρατισμὸ και στὸν δεσποτισμὸ ἀπὸ τὸ 1833 και ἐντεῦθεν, ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἐνορία περιορίστηκε μόνον στὰ τῆς πίστεως και τῆς λατρείας και κάποια φιλόπρωχη δράση, γι' αὐτὸ μετωνομάστηκε ἀπὸ ἐκκλησιαστικὴ ἐνορία ἢ ἐκκλησιαστικὴ κοινότητα σὲ ἱερὸ ναό, μὲ ὅλα τὰ γνωστὰ δυσμενῆ ἐπακόλουθα.

Α) Ἐπειδὴ ὁ Σωτῆρας Χριστὸς ἴδρυσεν Ἐκκλησίαν και ποιμνὴν λογικῶν προβάτων, ὀφείλομε ὅλοι ποὺ προσπαθοῦμε νὰ εἶμαστε μέλη του νὰ ξαναενεργοποιήσωμε τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἐνορία ὡς πόλη Χριστοῦ μὲ τὶς πνευματικὲς βεβαίως λειτουργίαις ἀλλὰ και τὶς μορφωτικὲς και κοινωνικὲς διακονίαις, μὲ τὴν συμμετοχὴ ὄλων τῶν μελῶν και τὴν ἀξιοποίησιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας πρὸς ἴδρυσιν π.χ. πνευματικῶν κέντρων, σχολείων, οἰκοτροφείων, ξενῶνων, γηροκομείων, συμβουλευτικῶν σταθμῶν, κέντρων νεότητος, ταμείου ἀλληλοβοηθείας, ὑπηρεσίας εὐρέσεως ἐργασίας, κοινωνικῆς τραπέζης και κάθε ἄλλης ὠφέλιμης διακονίας, ὅπως γίνεται στὶς ἑλληνοορθόδοξες παροικίαις τοῦ ἐξωτερικοῦ και στὰ ἱεραποστολικά κέντρα, γι' αὐτὸ και προοδεῦουν. Μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι τὰ πορίσματα αὐτὰ θὰ βοηθήσουν στὴν ἀναδιοργάνωσιν τῆς ἐνοριακῆς ζωῆς και δράσεως, θέτομε τὸν ἑαυτὸ μας στὴν ὑπηρεσίαν παντὸς ἐνδιαφερομένου.

Για τοὺς συμμετέχοντες, **Βασίλειος Τσοῦπρας**, ὑπεύθυνος τῶν Ἐπάλξεων.

Ἐυχόμεσθε ὁσους ἀναλῶσθε τοῦ φυλλαδίου «ο Ἄγιος Ἐλευθέριος», καλὰ Χριστοῦτενα, καλῆ και ευλοῖμένη χρονιά, εἰρηνικὴ και ἐν Χριστῷ καρποφόρα.